

ne, in zmerom bum-bum in tra-tra; potem pa imate. Tekate po lecah, rogovilite — no, in potem... kakor tisti Vašang, ali kakor ti —“

„Ne sodi krivo, France! Vašanga ti ne poznaš in ne veš, kako je bilo z njim.“

„Eh, ne vem, ne vem — kazal se je preveč, kakor ti.“

„Pustimo to, France. Nekaj drugega me je nagnilo, da sem te povabil sem. Saj veš, ko si prišel sem, je prišla s tabo tudi moja Štefanija.“

„Da.“

„Ti praviš samo: da, prijatelj? In vendar veš, kako sem jo ljubil in negoval, kako težko sem se ločil od nje. Ah, ti nisi oče in ne poznaš očetovske ljubezni.“

„Ne govori, Peter! Vem, rad si jo imel in rad bi slišal o njej. A jaz, glej, bi rad molčal. Žalostno.“

„Govori, France, zaklinjam te, govori!“

„Nerad govorim, a če ukazuješ. Čuj: dobro se je bila izurila v gospodinjstvu. Videl sem, da boljše gospodinje ne dobim in sem ji pred letom odkril svoje namene in jo vprašal, ali mi hoče postati družica skozi življenje.“

„In ona?“

„Najprej se je obotavljala.“

„In potem? Govori! Tisti otrok —?“

„Kaj tisti otrok? Ali kaj veš?“

„Govori, ali si ti oče in ona mati —?“

„No, da . . .“

„Lopov!“

(Dalje prihodnjič.)

Anton Debeljak:

V zimskem jutru.

Kaj v obzorju, solnce, bahaš se s škrlatom!
 Moj pogled je zmagovalec nad teboj,
 in trofeje so sneženi mu kristali.
 Leta živel dolga sem v minutah danes,
 da osivel ves sem ko stoleten starec,
 zimska skrb obelila črni plašč je moj.
 Mlad še — kot očak grem skušen sključen v mrazu,
 a ko snežna se razperutila sladka
 nežna misel na Snegulko — devo drago —
 in zapredla me v opojen je zavoj.